

ԱՌ ՄԱՅՐՆ ԻԻՐ

Նազլիւ իմ Նազլիւ, աննման Նազլու,
Սիրտս խորովի անունդ յիշելով.
Նազլիւ իմ Նազլիւ հրաշալի Նազլու
Որդիդ քէ կտայ իւր յետին բարով:
Սարերի ցողին ձորերի միջին
Վայ գլխին տալով քո խեղճ որդին
Երեսիցդ զրկուած քո սիրովն մաշուած,
Տատրակի նման փշի վրայ նստած:
Լեզուս հող գետին, այրիմ, մղկտամ
Կամիմ օր յառաջ ան որ հոգիս տամ
Երբ մահը մօտենայ սառը թևերով
Հոգիս պահանջէ որ տանի շուտով:
Էս դառն աշխարհքիցս ան ինձ ազատ անի,
Ոսկերքս գազանաց կերակուր չանի
Կամ երբ գետի ափն նստած, շուարած
Աչքերս նուազի թմրած սասանած:
Գլորիմ կատաղի գետի փրփուի մօտը
Ան ան բաշելով, պարզեմ ես իմ ոտը.
Կամիմ գերեզմանս որ էս ջուրն ընի
Էս սառը պատանը ինձ հողը տանի
Կամ մէկ քարափի բաշից նայելով,
Աչքս մեր տան ծուխը յանկարծ տեսնելով:
Քո անոյշ երեսն ինձ փակ մնալով,

Նազլու իմ Նազլու անոյշ իմ Նազլու
 Թերեմ, ու հանդարտ գայ ինձ քուն մահու:
 Երևի աչքիս թէ անդունդը խոր
 Մօտ է ինձ գրկել, տանել ինձ լին ձոր.
 Նազլու իմ Նազլու, մէկ շունչս ա մնացել,
 Ոսկերքս քրքրուել, աչքս խաւարել:
 Թող մէկ շուղք առնեմ ետև հող մտնեմ,
 Դժոխքն էլ տանեն ես հանգիստ ընեմ.
 Քեզ եմ մնում քեզ, քո ջանին մեռնեմ
 Հող ու գերեզման ես վրէս ունեմ
 Քանց իմ սառը մարմինն էլ լինչ գերեզման
 Ինձ պէտքը կգայ, երեսիդ մեռնեմ:
 Արի ասածըդ արած, ինձ թաղիր
 Բեր երեսէքս, ու վրէս կանգնիր.
 Մէկ նրանց տեսնեմ աչքս խփելիս,
 Մէկ նրանց ասեմ լեզուս լռուելիս:
 Մնաք բարով որդիք ազիզ սիրական,
 Էլ չէք տեսնիլ ինձ ան ղուբ յաւիտեան.
 Ձեր անբաղդ հօրը էլ միտք չբերէք,
 Մնաք բարով քաղցր սիրուն երեսէք.
 Ձեր հօր տեղ՝ ձեր խեղճ մօրը սիրեցէք:
 Ու իմ հեռացած հոգիս յիշեցէք:
 Սար ու ձոր ընկած մէկ չոր դրի տակի
 Գետին նայելով, մնացել եմ նստած.
 Ձեռս ծոցումս գլուխս մէկ լեռ քարի
 Տուած լալիս եմ, օրս խաւարած:
 Ամպերն առաջիս, սարերն ետևիս
 Քեզ մտիկ տալով այ իմ քաղցր Մասիս.
 Աղի արտասուներով էրուած խորոված
 Երեսիդ նայեմ, մնամ քարացած: